wastas laps. Ei mitte! ütles issa. Se ramat ep olle mitte sinnule kirjotud, waid ühhe teisele, ja üks assi, misseks sulle muud õigust ei olle, kui agga, et sa olled leidnud, ei olle umbest sepärrast weel mitte sinno pärralt. Sa peadikka pärrakuulma, kenne pärralt se ramat on, et sa tedda jelle selle kätte woiksid anda, kenne omma taon. Kui sa agga ühte leitud asja sallaja ennesele pead, sus olled sa üks petja. Kui sa tead, ehk kuled kenne pärralt se on, ja ei anna sedda sellele jälle kätte, sus olled sa awwalik warras. Sure murrega, et so pahha tö mitte awwalikkuks ei sa, peaksid sa sedda leitud asja, kui warrastud asjasalla ja hoidma, ehk sallaja ärramüma, ja wottaksid se läbbi teist ärraekstuada, ja so patust ot sa wotta. Sa ei woinud sus mitte egga kirko issanda, egga moisa Herra, ega omma issa, egga mu teise ausa inimesse silmisse wata, ja so süddame tunnistus

tus wottaks sulle öölda: se ei olnud mitte öige, et sa sedda leitud asja olled sallaja piddanud. Ja mis sa arwad? kas Jummalale, kes keik asjad nääb ja teab, kül nisuggusse kelmist woiks hea meel olla? kas ta kül omma önnistamist ja siggidust nisuggusse warrastud ehk ülle kohtuse warrale woiks anda?

Ei mitte! ütles laps, armas tadikenne, ma ei tahha nüüd sedda mitte sada, sest sa olled mulle jubba ütlenud, et Jummal nisuggusse üllekohtuse warra pärrast omma önnistamist hoyis meie perrest ärrawottaks. Anna ennemine sedda jälle selle kätte, kelle pärralt se ramat on. Hea meiega mo poeg! Pühha päwa tahhan ma kirkule minnä, ja sedda ramato kirriko issanda kätte anda, ta woib tedda kihhelkonna postiga senna läkkitada, kust ta pärralt on. Panne sinna tedda senniks paigale. Pühhal päwal söitis Andrus kirkule, et ta agga seali